

Ще те заведе и на пристанището — да видишъ български параходи.

— Чичо, азъ нѣма да дойда съ тебе! — рече замислено Пенито.

— Защо?

— Не съмъ азъ за тамъ. Нали виждашъ какъвъ съмъ окжсанъ.

— Ти за туй не бери грижа, Пенчо. Стринка ти е вече опънала преждата на разбоя. Какви хубави конопени гащи ще ти изтъче! Ще ги почерни съ орѣхова шума. Съ тѣхъ ще ходишъ на училище.

— Какво училище, бе чичо Кущаре?

— Българско. Тази есенъ ще го отвориме. Ще ни пристигне учителъ отъ България. За една година ти ще се научишъ да четешъ и пишешъ на родния си езикъ. Ще ти се отворятъ очитѣ. Душата ти ще се напълни съ наука. И кой знае, може да станешъ като оня офицеръ, макаръ че сега си съ продънени крачоли. Твоятъ баща е поборникъ. Той загина за Добруджа. Сега вече майка ти нѣма да ходи тайно на гроба му и да крие [кадилницата подъ престилката си. Селото ще му вдигне паметникъ. Ви-

сокъ, отъ бѣлъ камъкъ. Я си хапни отъ туй крилце! Който яде крило — става крилатъ.

Трапезата свърши бързо. Единъ отъ войнитѣ се дигна, метна се на коня си и засвири съ сребърна

трѣба. Щомъ чуха трѣбата, другаритѣ му скочиха, яхнаха пѣргаво конетѣ си, простиха се съ пчелинци и потеглиха къмъ другитѣ добруджански села.

А. Каралийчевъ

БЪЛГАРСКИ ВОЙНИКЪ

Азъ съмъ български войникъ,
смѣлъ и здравъ като чиликъ.
Мойтѣ дѣди — бойци
сж безстрашни храбърци.
Като тѣхъ ще съмъ и азъ
въвъ решителния часъ.
Азъ съмъ български войникъ,
синъ съмъ на народъ великъ!
Добруджа е моятъ блѣнъ,

Тракия живѣе въ менъ.
Зарадъ Вардаръ и Егея
денонощно азъ копнѣя!
Що сж днесъ животъ и смъртъ
зарадъ нашия роденъ кжтъ?
За Родината ни днесъ
ний живѣеме съсъ честьъ.
Ахъ, гърми ти, боенъ викъ:
азъ съмъ български войникъ!

Атанасъ Душковъ